

Küçük Kuskus

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Kuskus

Aysel Banu YAVUZAL

Yağmur ormanındaki bir bahçede, yaprakların yeşil, havanın tatlı olduğu yerden çok yükseklerde küçük bir kuskus yaşırdı. Bir kedi büyüklüğünde, küçük ve yuvarlaktı; gür, yumuşacık gri-kahverengi tüyleri ve krem rengi bir karnı vardı. Ağaç tepelerine bakarken kocaman, altın kahverengi gözleri parıldardı. Her sabah bir önceki günden biraz daha yükseğe tırmanırdı.

Küçük kuskusun, her dala sıkıca tutunabilen uzun, kıvrıkcık bir kuyruğu vardı. Minik pençeli patileri kabuğu kavrar, o da dal dal yukarı çıkardı. Altında yağmur ormanı vızıldayan arılar ve şarkı söyleyen kuşlarla uğulduyordu. Üstünde gökyüzü geniş ve maviydi. Yüksek, yapraklı evini her şeyden çok severdi.

Sıcak bir öğleden sonra, parlak yeşil bir ağaç kurbağası yanındaki bir yaprağa kondu. Kurbağa minicikti, bir başparmak büyüklüğündeydi; pürüzsüz yeşil derisi, soluk sarı bir karnı ve kocaman, yuvarlak koyu gözleri vardı. Geniş, dostça gülümsemesi kuskusu güldürdü. "Merhaba!" dedi kurbağa. "Buralarda yeniyim. Arkadaşım olur musun?"

Küçük kuskus o kadar hızlı başını salladı ki kulakları kıpırdadı. "Ben bir kuskusum," dedi. "Tırmanmakta iyiyim ama zıplamakta pek iyi değilim." Ağaç kurbağası neşeli, cıvıl cıvıl bir kahkaha attı. "Ben de zıplamakta iyiyim," dedi, "ama bu yüksek dal benim için biraz sallantılı." İki yeni arkadaş birbirlerine gülümsediler.

"Hadi yağmur ormanı bahçesini keşfedelim!" dedi ağaç kurbağası, uzun arka bacaklarını kıpırdatarak. Böylece yan yana yola koyuldular. Küçük kuskus yavaşça ve dikkatlice tırmandı, kıvrık kuyruğu her dalın etrafına dolandı. Ağaç kurbağası arkasından zıplayarak geldi. Yeşil yapraklar hışırdadı ve bütün bahçe geniş, harika ve yepyeni hissettirdi.

Kısa süre sonra güneşli gökyüzüne doğru uzanan yüksek bir dala geldiler. Küçük kuskus hızla tırmandı, minik pençeli patileri her tutamağı buldu. "Yukarı gel!" diye seslendi tepeden. "Her şeyi görebiliyorsun!" Ama dal, minik kurbağa için çok fazla yüksekti. Kocaman koyu gözleriyle yukarı baktı ve küçük bir iç çekti.

"Bekle!" diye seslendi kuskus. Uzun kuyruğunu yumuşak, gri bir halat gibi aşağı sarkıttı. Ağaç kurbağası yapışkan parmak uçlarıyla kuyruğu yakaladı ve sıkıca tutundu. Yukarı, yukarı, yukarı çıktı! TepEye ulaştığında manzaraya hayran kaldı. Yeşil ağaç tepeleri yumuşak, yapraklı bir deniz gibi uzanıyordu. "Teşekkürler!" diye neşeyle vırakladı.

Sonra iki dal arasında geniş bir boşluk buldular. Küçük kuskus aşağı baktı ve karnında bir kıpırtı hissetti. "O kadar uzağa zıplayamam," dedi yavaşça. Ağaç kurbağası geniş gülümsemesini gösterdi. "Beni izle!" Boşluğun üzerinden tek büyük bir sıçrayışla atladı, uzun bacakları uzanmıştı. Karşı tarafa güvenle kondu ve el salladı.

"Şimdi sen!" diye seslendi kurbağa. Küçük kuskus derin bir nefes aldı ve aşağı tırmandı, sonra dallar arasında sarkan bir sarmaşıkla diğer tarafa tırmandı. Kıvrıkcık kuyruğu sıkıca tutundu, pençeli patileri sarmaşığı kavradı. Adım adım karşıya geçti. "Başardık!" diye birlikte sevindiler.

Yağmur ormanı bahçesinin daha derinlerine doğru keşfe çıktılar. Kuskus tatlı meyveler toplamak için yüksek bir dala tırmandı, kurbağa ise en sulu olanları bulmak için yapraktan yaprağa atladı. Kurbağanın minik bacakları yorulduğunda, kuskus onu tüylü sırtında taşıdı. Çok iyi bir ekip oldular ve bütün bahçe gülümsüyor gibiydi.

Aniden gökyüzü grileşti ve büyük yağmur damlaları düşmeye başladı. Şıp! Şıp! Küçük kuskus ve ağaç kurbağasının saklanacak kuru bir yere ihtiyacı vardı. Kuskus yüksek bir ağaçtaki bir kovuğu biliyordu ama orası çok yukarıdaydı. "Oraya tırmanabilirim," dedi, "ama seni taşıyıp aynı anda tırmanamam."

Ağaç kurbağası kocaman koyu gözleriyle etrafına bakındı. "Ben yapraktan yaprağa zıplayıp altlarında kuru kalabilirim!" dedi. Böylece kurbağa önden atladı, yapraktan yaprağa zıplayarak ilerledi, kuskus da gövdeye tırmandı. Yağmur şiddetlenirken kovukta buluştular. Birlikte içeri sıkıştılar, sıcak ve güvendeydiler.

Ağacın kovuğunun içinde yağmur kabuğa yumuşakça vuruyordu. Küçük kuskus kıvrıcık kuyruğunu ikisinin etrafına doladı, ağaç kurbağası da ona sokuldu. "Çok güzel tırmandın," dedi kurbağa. "Sen de çok cesurca zıpladın," dedi kuskus. Yağmur durup güneş yeniden görünene kadar gülüştüler ve hikâyeler anlattılar.

Dışarı çıktıklarında yağmur ormanı bahçesi yağmur damlalarıyla pırıl pırıl parılıyordu. Her yaprak küçük bir ayna gibi parlıyordu. "Harika bir ekibiz," dedi küçük kuskus. "Sen boşlukların üzerinden atlıyorsun, ben yüksek dallara tırmanıyorum." Ağaç kurbağası başını salladı. "Farklı yetenekler," dedi, "harika bir ekip oluşturur!" Ve birlikte zıplayıp tırmanarak eve kadar gittiler.

O günden sonra küçük kuskus ve ağaç kurbağası her gün yağmur ormanı bahçesini keşfettiler. Kuskus yüksek, güneşli dallara ulaştı, kurbağa ise geniş, rüzgârlı boşlukların üzerinden atladı. Biri yardıma ihtiyaç duyduğunda, diğeri her zaman oradaydı. Arkadaşlıkları her macerayı eğlenceli ve heyecanlı kıldı ve ağaç tepeleri onların neşeli kahkahalarıyla çınladı.

Ve eğer bir gün yağmur ormanındaki bir bahçeye, yerden çok yükseklerle bakarsanız, bir dalın üzerinde yan yana duran tüylü, gri-kahverengi bir kuskus ve minik, parlak yeşil bir kurbağa görebilirsiniz. Gülümsüyor olacaklar, çünkü harika bir sırrı biliyorlar: farklı yetenekler harika ekipler oluşturur ve her macera bir arkadaşla daha güzeldir.